

КАРМА

Маковецька
Анастасія

АНТИМІТРИ 2020

КАРМА

Маковецька Анастасія

***

Це був один з чудових сонячних днів травня — напевне найкращого місяця в році. Коли тільки-но відквітли сливи й абрикоси і розкривався фіолетовими плямами бузок, а конвалії вже починали несміливо пускати крихітні пахучі білі кульки, які довершать це мрійливе відчуття весни своїм м'яким ароматом. Це був час, коли сонечко було вже теплим, але й не таким агресивним, як влітку. Саме до цього небесного вогню тяглися не тільки комашки, а й усі рослини і всі люди, яким вже так набриднув холод. У такі теплі дні повітря було особливо приємним та неабияк смачним. Багато хто виходив на двір після затишної зимової «сплячки» та пересиджування у теплому й задушливому місці. На прогулянку часто виходили дружні компанії, закохані й невпевнені пари та самотні й горді одинаки. Нарешті починався сезон пікніків та шашликів, хоча для декого він ніколи й не закінчувався.

П'янке тепло діяло на людей. На роботі та навчанні було важко зосередитись, а думки весь час відносили тебе кудись далеко, до іншого казкового світу мрій. Замість того, щоб турбуватись про виконання своїх завдань ми радше чекали, коли ж це все закінчиться. Втім, у більшості так було завжди, але зараз це відчувалося особливо гостро. Все тіло бунтувало проти буденності, а серце бажало чогось, що змусить його колотитися вдвічі, а то й втричі швидше, змусить працювати на надшвидкостях і розпалить в душі той потужний вогонь, від якого виростають великі весняні крила. Весна робила дивовижні речі зі свідомістю. Напевне тепле сонечко дійсно таки напекло комусь голову і той «хтось» нарешті виділив гроші на проект спортивного майданчика, який чекав на своє народження вже майже два роки. Зараз будівництво йшло на повну, так, ніби це все треба завершити всього лише за тиждень.

Навколо майданчику було неабияк шумно. Величезні трактори розрівнювали землю, де тисячоліттями росла лише трава та кілька диких польових квіточок, які якимось дивом змогли тут вціліти. Тепер же на цьому клаптику оголеної землі зовсім скоро виросте велике футбольне поле та трибуни, розраховані на більше глядачів ніж коли-небудь їх взагалі зможе зібратись, щоб подивитись, як місцеві хлопчачки ганяють м'яч по полю зі штучної трави. Але зараз тут були машини, чию роботу було чутно мабуть за кілька кілометрів.

Чоловік, якого призначили керувати будівництвом, пройшовся з одного краю майбутнього поля до іншого радше від нудьги, ніж заради справи. Він знав, що вимагати від хлопців чогось більшого неможливо та й зрештою не було в тому потреби. Вони просто роблять те, що мусять, а це головне. Він хотів було запалити цигарку, але щось підказувало йому не робити цього. Принаймні зараз. Це був маленький, кругленький та на додачу ще й лисий чоловік, який носив великі прямокутні окуляри, які весь час сповзали на широкий ніс. З-під лінз на світ дивилися розумні карі очі, від яких ніщо не могло сховатися.

Коли він проходив по широкій дузі повз один із двох тракторів, той встав, як укопаний, ніби злякався боса, що саме проходив поряд. Чоловік гадав, що нічого такого не трапилось і машина зараз знову зрушить з місця, коли побачив, як із кабіни спустився водій і підійшов до однієї з ямок. Вилаявся по простацьки, нахилившись над якоюсь знахідкою. Той, що в окулярах не зміг подолати цікавість і також підійшов ближче.

— Що там таке?

— А я відкіль знаю? Самі подивіться.

Він нахилився і секунд десять вдивлявся у дещо, що якимось дивом опинилося посеред майданчику. Кілька старих скляних пробірок яскраво переливалися на сонці, засліплюючи очі. Деякі були з тріщинами, інші розбиті, але майже всі були цілими й закритими, схоже, що герметично. В середині них була якась рідина, кольору брудного дощового неба.

— Не знаю що то, але мені воно не подобається, – водій не витримав мовчанки.

— Та мені щось теж.

— І що мені робити з цим лайном?

— Залиш поки що. Бачиш там щось є?

Сіро-блакитна речовина виглядала практично матовою. Відбите сонце засліплювало очі.

— Гей, що ви ту...

І вони почули тріскання, ніби розбили пляшку. Всі завмерли, ніби час зупинився, хоча насправді це було не так.

— Зараза, що це за таке?

Низенький, кругленький чоловік в окулярах почав настільки мерзотно лаятись, що аж горобцям, які поруч щось дзьобали стало соромно. Перелякані пташки відлетіли подалі від крикуна, який привернув до себе увагу мабуть всього майданчику, що практично вся робота зупинилася.

Коли прочуханка закінчилася, чоловік перевів подих, а той, що завинив все ще стояв однією ногою у розтоптаному склі, яке плавало у темній сіро-блакитній воді, яка швидко всотувалась у зелений кросівок.

— Тепер оте болото, – тицяв пальцем униз, – в яке ти вступив скоріш за все роз'їсть тобі оту твою клятву ногу! Ти бачив коли-небудь зариті пробірки із чимось всередині? Не схоже, щоб вони потрапили сюди випадково. Я, звичайно не спец у цих справах, але у мене достатньо кеби, щоб зрозуміти, що нічого доброго там нема. Чоловік замовк. Його карі очі були більше втомленими, ніж злими.

— Чеши звідси, поки ще можеш. І вимий вже нарешті свої кроси!

Той, хто через банальну необережність запустив повільний відлік бомби, поштовх якої відчує весь світ, постояв ще трохи і вийняв свою ногу. Він швидко попрямував вбік, де була вода, залишаючи за собою великі темні сліди.

***

Літо — це маленьке життя. І вже котре з них Ден вирішив провести на дачі за містом. Ні, він був не з тих, у кого це поняття складається з городу, на якому треба працювати дні та ночі, щоб хоч щось вирости, ні. В нього був лиш невеликий, про те двоповерховий літній будиночок з дерева. Також було невеличке подвір'я, на якому споконвіку не росло нічого окрім будяків, кількох великих кленів та двох молодих горіхів. Це було затишне місце поруч із річкою та пляжем, який практично завжди був порожнім. Вся справа була у швидкій течії, якій не сила було протистояти. Єдиний варіант освіжитися – так це стрибнути у воду з одного берега, пропливти із шаленою швидкістю один зміїний поворот і встигнути вилізти на тому місці, де хтось насипав маленький клаптик піску і щороку звільняв вузьку доріжку від слизьких водоростей. Якщо не встигнути, то доведеться гребти далі і хтозна, може вдасться знайти ще десь вихід на сушу... Але якщо трохи пройтися вище за річкою, то можна вийти на широке місце, де течія помітно слабшає і де її без проблем можна подолати.

Щороку, коли вже остаточно теплішало, Ден вибирався зі своєї квартири, залишав ці кам'яні лабіринти міста й виривався на природу. Чималою перевагою його роботи було те, що вона не прив'язувала його до одного місця, як більшість людей у цьому світі. Ден вважав це справжньою свободою, якої, нажаль були позбавлені мільйони людей, які щодня мусять ходити на роботу й сидіти там з ранку до вечора. Але й сам він мав певні зобов'язання. Ден був фрілансером і малював ілюстрації на замовлення. Іноді створював сайти, але не так часто. Він прикрасив своїми малюнками купу книжок, деякі дитячі журнали та створив кілька захопливих коміксів. Часом його запрошували розмалювати крейдові дошки у кафе або на чиєсь весілля.

В цілому, хлопець часто кудись їздив і по місту, і по країні та за кордон. Частіше йому доводилося жити й спати в машині, аніж вдома або хоча б у готелі, але він не бачив у цьому жодних проблем. Ну хіба лише те, що після таких ночей часто боліла шия й спина, але варто було трохи розім'ятись і все проходило. Ден був ніби перекотиполе, сьогодні тут, завтра там, але хай там як, у нього все одно було два місця, де він проводив більшість свого часу. І зараз, сидючи за кермом своєї вірної «Тойоти Кемрі», хлопець їхав саме до літнього будиночку, який йому віддали батьки. Але він постійно десь катався не тільки задля розваги чи по роботі, що відбувалось вкрай рідко. Це був переважно пошук натхнення та нових ідей, які так чудово лізли в голову після зміни місця.

Срібляста машинка раптом зробила фінт і влетіла у невеличку ямку, повернувши господаря на землю. Гарна дорога ось-ось закінчиться і спокійній їзді буде покладено край. А ще, що Дену найменше подобалось, так це те, що доведеться скинути швидкість і уважно дивитись під ноги. Тішило лиш те, що такою була не вся дорога, деякі проміжки все ж таки спромоглися залити свіжим асфальтом і навіть намалювати розмітку.

Подолавши ці проблемні кілометри серед ланів, лісів та невеличких сел, Ден нарешті звернув із траси та пірнув між низенькими хатками, які стояли надто близько від дороги. Трохи петлянь, і «Кемрі» перебралася на ґрунтову дорогу, порослу молодю травою, де її розгойдувало, ніби корабель під час шторму. Декілька разів машина ризикувала застрягти і загрозливо чухалася о горби захисником та трубою, але, на щастя, все обійшлося. Хвилин за десять автівка нарешті зупинилася біля бурого листового паркану, зачекала, поки господар знайде ключ та відчинить ворота і залізла у двір під старе добре іржаве накриття, який ховав її від дощу.

Тільки-но він відкрив двері, як його огорнув потужний, мов хвиля, аромат свіжої трави та річкового мулу. М'яку фонову музику та муркотіння двигуна замінив шепіт вітру та цвірінкання невидимих пташок. Було відчуття, ніби це була подорож не до села, а до іншого всесвіту, де було так просторо і красиво, де не було нескінченного бетону, каменю, асфальту та нескінченних заторів. Тут навіть дихалось якимось по іншому, була своя чарівна атмосфера.

Втягнувши в легені побільше смачного повітря, Ден витяг з багажнику свої речі. Вони склалися всього лише з чорного наплічника й невеличкої валізки, в яку зміг влізти практично весь його одяг, два рушники та ще кілька дрібниць, які завжди були потрібні. «Тойота» проводжала його своїм котячим поглядом. Відімкнувши двері, Ден зайшов всередину. Тут все виглядало саме таким, яким було й рік тому. Та сама трохи зачовгана підлога, ті самі дерев'яні стіни із деякими його картинами, щоб хоч якось їх урізноманітнити. Той самий старий диван, який часто перетворювався на ліжко, бо комусь було ліньки тягтися нагору. Перед ним все ще стояв новенький, але простий журнальний столик, який йому ну зовсім не пасував, про те мав не менш важ-

ливе значення. Трохи далі була невеличка коморка, яку називали «кухнею». Щоб їсти там було доволі затісно, тож Ден часто робив це за журнальним столиком, або на компактній веранді на другому поверсі. Ще важливими стратегічними об'єктами внизу був душ та вбиральня і на цьому огляд закінчувався.

Хлопець піднявся нагору, де був доволі просторий зал із виходом на вищезгадану веранду. Ліворуч була його кімнатка, де він і залишив свої речі. Приміщення було схожим на звичайний номер тризіркового готелю: ліжко, тумба, дві розетки й навіть робочий стіл та стілець на мініатюрних колесах, які так добре ковзали по голій підлозі. Праворуч від узголів'я було два вікна зі старою дерев'яною рамою, які чомусь відкривались тільки навстіж. Режим провітрювання крізь шпарину не передбачувався. Все залишилося рівно таким, яким Ден це й пам'ятав. Він не став одразу ж розбирати валізку, спустився вниз і вирішив трохи пройтися, розім'яти ноги. Мимохідь він перевіряв свій «шашличний» запас деревини, на яку ніхто не посмів зазіхнути. Тут у нього в голові промайнула приваблива думка і він зателефонував своєму єдиному знайомому, який мешкав у цих краях. Хвилин десять вони розмовляли про те, про се і Ден, не помічаючи для себе, ходив туди-сюди, копав каміння, будяки, а іноді ламав гілочки з якихось кущів. Потім він поклав слухавку із щасливою і трохи стриманою посмішкою, все ще продовжуючи вивчати ім'я, написане на екрані. Він вже й забув, як воно, спілкуватися із кимось не таким сухим, як замовник і забути про всі офіційні фрази і відчутти себе звичайною людиною, а не спеціалістом у чомусь. Цей чувак навіть крізь динамік телефону зумів передати це дружнє тепло, отримавши яке Ден від несподіванки аж трохи обпікся.

Світило сонечко, на небі не було жодної хмаринки. День обіцяв бути вдалим.

***

Години о шостій біля воріт з'явилася ще одна машинка. Чорний «Фольксваген Гольф» підкотився і з'їхав з дороги в густішу траву. З водійського місця вийшов хлопець, приблизно того ж віку, що й Ден. В руках у нього був натягнутий білий пакет зі смайликом і написом: «Thank you» і нижче – «Have a nice day».

Гість впевнено зайшов у двір, ніби до себе додому і попрямував за хату, де Ден вже розпалив мангал.

— Здоров, брате, – привітався, шкірячи зуби у своїй незабутній посмішці.

— О, здоров брате.

— Бачу в тебе тут вже все готово, – потиснув руку.

— Ага. Не вистачає хіба що головного компоненту. Привіз?

— Звичайно! Що ж це в мене по твоєму в руках, га? – Він демонстративно підняв торбу так високо, що жовтий смайлик зумів зазирнути Дену в очі.

— Гарзд, Сєрьога, – рефлекторно відхилився і зробив півкроку назад, – зараз шпичаки притягну.

— Так он же вони лежать, за твоєю спиною.

— А, точно, забув, – посміхнувся.

— Ти як завжди, – по-доброму промовив і сам взявся за справу, поки господар знову почав дмухати на вугілля.

— Я думав, що ти не сам приїхав, – ризикнув припустити, хоча й не був у тому впевнений.

— Я завжди сам.

— Та невже? Навіть зараз?

— Я не про те.

— А-а...

— Ти ж мене знаєш.

— Навіть дівчину собі не збираєшся заводити?

— Заводять собак, щоб ти знав.

— Чого ти одразу починаєш? Ти ж мене зрозумів.

Жир із шипінням капав на вугілля із соковитих шматочків свинини.

— Якщо тобі так цікаво, то була в мене одна дівчина... Діна. Але... наш спосіб життя за- надто сильно відрізнявся і все розвалилося. Хоча воно й без того трималося на шмар- клях... Я просто не створений для цього. Вона була домашньою, мала міцне коріння, а я був перекотиполем, яке завжди летить за вітром. Не знаю, я не можу довго жити в одному місці, у мене починається ломка.

— Якщо так, то звідки ти вирішив, що у вас взагалі хоч щось було? – Серьога прокрут- нув м'ясо.

— Ну як... Гуляли, катались, те, се. Хех, і знаєш що? Вона не любила, коли їй дарували квіти. Казала, мовляв, що це якась застаріла традиція, і що квітки постоять у вазі і зів'януть, коли б могли ще довго жити в землі. Хм, у мене була божевільна ідея пода- рувати їй штучні квіти, ну оті, що у горщиках, чи вазочках, як там їх... Але я вирішив не ризикувати. Хоча можливо я просто не так все зрозумів.

Другий пирхнув сміхом.

— Ти б їй ще квіточки з могилки приніс.

— Йди до дідька.

— Я ж жартую. Не треба все сприймати так серйозно.

— Жартувати треба по-нормальному. А якщо не можеш, то краще мовчи.

— Матиму на увазі, – майже без сарказму промовив. Від запаху шашлику шлунок скручувався у вузол.

— Ну а далі то що було?

— А тобі все ще цікаво?

— Авжеж.

— Та нічого особливого далі не було. Раніше ми каталися не довше одного дня. Вона так обожнювала швидкість... Але коли я запропонував їй з'їздити вдвох у Європу, вона злякалася. Хотіла купити тур, а я бажав самотужки, на машині. Їй не сподобалась ідея спати в салоні, навіть на задньому сидінні, але на номер в готелі теж не погоди- лась. Відмахувалась, що в неї робота, але як на мене, це були тільки виправдання. Я не став наполягати, але й сам не довго протримався. Узяв і зірвався, сам поїхав, хоча теж мав купу замовлень. Коли повернувся, все змінилось. Вона стала холодною і закритою для мене. Зустрічалися ми рідко, та й нам особливо й не було про що гово- рити. Коли я розповідав про подорожі, Діна лиш сумно сиділа і дивилась кудись у порожнечу. Коли ж вона намагалась щось обговорювати – це був монолог, більшу частину з якого я пропускав повз вуха. Відносини танули, ми віддалялися і я знову втік, але на той раз повертатись вже не збирався. Продав квартиру, загрузив свої по- житки в машину і зник. Доволі довго мене гризло відчуття провини... Навіть коли я ле- тів трасою, мене вже не тишив звук мотору. І до речі, приблизно в той само час щось трапилось з моєю «Тойотою» і вона відмовилась їхати взагалі. Довелося віддати її на цілих три тижні в ремонт! Майже на весь місяць! А я ж без неї, як без ніг! Знову дове- лося десь винаймати житло, непоганий такий удар по гаманцю. А по дорозі я встиг знову згадати, як воно, їхати громадським транспортом... Уф, пекло якесь. Добре, що

хоч робота завжди є, бо я б збожеволів. І ось, коли я нарешті забрав свою кроху все більш-менш налагодилось. Ось на цьому все й завершилось. Тепер я маю нову дівчину. Он вона, біля воріт стоїть, баньками світить.

Серьога повернувся і побачив сріблясту «Кемрі», яка сяяла, як нова у косих променях сонця. Мимоволі посміхнувся.

— Сумуєш?

— Не те, щоб. Я просто згадую її... іноді.

— У мене схожа історія. Тільки ж я, як і та твоя Діна, не можу запросто зірватися з місця й полетіти за вітром, як дехто. Кілька разів знаходив собі дівчину, із кожною спочатку все було аж занадто добре, а потім в одну мить щось йшло не так і все розсипалося на очах. Щонайдивніше, кожного разу я давав собі слово, що із цим вже покінчено, і кожного разу я його порушував. Це якась пастка, брате.

— Можливо. Може пива?

— Та я ж за кермом.

— Якщо хочеш, можеш у мене сьогодні залишитись. Можу виділити тобі чудовий диван, на якому дрімала ще моя прабабуся.

— Хе, гарна пропозиція, але я краще утримаюсь. Може іншим разом. Хоча... не знаю.

— Ну думай поки що. Потім скажеш, як надумаєш.

Ден повернув шашлик. Сонце приємно припікало спину, але через слабкий вітерець було трохи прохолодно. Повз них пролетів великий жовтий метелик вітрильник і сів на такого ж кольору квітку, яка росла серед трави.

— Маєш якісь плани?

— Розібрати торбу і працювати. А так в цілому поки що ще нічого не планував. А що?

— Та нічого, так, спитав просто. – Він поглянув кудись далеко, в той бік, де була річка.

— Ти чув, що наші нарешті почали будувати той клятий спортивний майданчик майже в центрі села? Шумлять там, страшно. А ще на днях на тому майданчику знайшли якусь гидоту у пробірках, і уявляєш – один із тих бовдурів вступив прямісінько в це лайно.

— І що ж це було?

— А хто його зна. Але напевне, нічого доброго. Мені щось не дуже це сподобалося, хоча я сам не бачив, знайомий розповідав. Як вважаєш?

— Чесно, мені байдуже. У світі весь час щось знаходять, щось втрачають, у щось вляпуються і від чогось відмиваються.

— Так, але ж це знайшли не десь там далеко у світі, а тут, у нас, під носом! Чи часто ти бачив закопані пробірки з невідомою рідиною?

Ден змовчав.

— Дивно, звичайно. Але зараз мене воно не обходить. Єдине, що мені цікаво — коли там буде наше м'ясце.

— Та вже скоро, думаю.

Серьога знову перевернув шашлик.

***

Робочий день вже нарешті закінчився і чоловік прямував додому. Зелений кросівок, який тепер став синім так і не відмився, ніби то була якась дуже стійка ядерна фарба. Але різнокольорове взуття так вдало поєднувалось з його брудним робочим одягом, ніби так і треба.

Вдома у старенькій хатці його зустріла мама, яка пахла свіжим борщем, яким його й пригостила.

— Як на роботі справи?

— Та нічого, мамо. Я знову сьогодні наламав днів...

— А що ж сталося, Ромо?

— Та я йшов і в щось вступив, а тут начальник стояв і як давай горлати, я й сам не зрозумів що й чому. Не знаю, може ще все обійдеться. А ти тут як? Як почувашся?

— Ой, та сьогодні вже трохи краще, вчора так голова боліла, жах... Зараз тільки невелика слабкість, але в цілому мені краще, не хвилюйся, – вона добродушно посміхнулася, і цю посмішку Роман вважав найкращою в світі. У його мами була серйозна хвороба, назва якої була занадто складною для його простого мозку. Він знав, що це не лікується, але принаймні сам процес можна було хоч якось затримати за допомогою ліків. Пенсія у мами була маленькою, і Романові доводилось працювати без вихідних.

— Піду мабуть трохи полежу.

Жінка важко піднялась і почовгала до своєї кімнати. Чоловік їв свій улюблений борщ, який тепер ледве ліз до горла...

Коли його мама пішла, наважився врешті зняти шкарпетку і все ж таки поглянути на свою ногу. Він навіть не здивувався, коли побачив сіро-блакитні плями на шкірі. «Нічого, – подумав, – пару днів і воно відмиється». Але нічого не відмилось ані за два дні, ані за чотири, ані за вісім. За тиждень він почав знаходити по всій хаті дрібний тополиний пух, але звідки йому взятися в хаті, та ще й в травні? Але він був усюди: в ліжку, на дивані, на столі, в тарілці, на квітах... Роман випадково побачив, що у нього на згині лівого ліктя росте острівець отакого пуху. Він вирішив оглянути себе і знайшов такі само плями на нозі, з якої так і не зійшла та «фарба». Чоловік злякався, але нікому нічого не говорив. Він продовжував ходити на роботу, а лікоть замотав бинтом, мовляв впав невдало. Так продовжувалось ще кілька днів, поки на майданчику не відбулося дещо дивне...

***

— Романе, йди сюди! – Кричав маленький, кругленький чоловік в окулярах через весь майданчик. – Ти чуєш? Романе, чорти б тебе побрали!

Але він його не чув. Чоловік раптом зупинився і став дивитись на щось невидиме із роззявленим ротом, ніби побачив примару.

— Романе!

Він ніби щось казав, але з такої відстані було не дуже добре видно. Цеберка піску, які він ніс, впали на землю, одне перекинулося, але той цього не помітив. Стояв собі, мов зомбі, вирячивши очі. Потім захитав головою, зробив кілька незграбних кроків назад, впав і зомлів.

— Гей, хлопці, перевірте, чи він там живий хоч! Самі бачите, що я не можу!

Двоє, що були поряд підбігли до Романа. Один одразу ж набрав номер швидкої, другий намагався якось привести його до тями, але марно.

Майданчиком прокотився неспокій. А потім хтось ще й згадав, що це був той самий тип, який розчавив пробірки, так взагалі почала наростати тиха паніка.

Швидка приїхала за лічені хвилини. Бідолаху німими і переляканими поглядами проводжали десятки пар очей. Маленький низенький чоловік поїхав разом з ними.

Отямився Роман в палаті лікарні вже після заходу сонця. О котрій годині точно сказати неможливо, бо він ще кілька днів тому загубив свого годинника. Трохи пізніше до нього зазирнув бос.

— Гей, ну ти як там? Живий?

— Ігорю Володимировичу... Вони... він... Я бачив його! Він був блідим, як смерть, носив чорний плащ... а з плащу витяг її! Він витяг її і прочитав мене! Зчитав мою душу, розумієте?! Ні! Ні, ні, ні! Вона не може бути такою... Це брехня! Цього не може бути!..

— Заспокойся, Романе, – він поклав руку на його плече. – З тобою вже все гаразд, то було лиш марення. Чуєш?

— Так... марення... Але... Він торкнувся мене... Чуєте? Торкнувся мене!.. Його рука... така холодна, як сталь... він... я...

— Спокійно, спокійно, приятелю. Ти в безпеці, він тебе тут не дістане.

— Він усюди. Усюди, як вода. Від нього ніхто не втече...

— Вода?

— Це дух.

— Не мели дурниць, духів не існує!

— Я теж так думав...

Ігор Володимирович випростався.

— Зберися до купи. Все буде норм, не хвилюйся. Тобі напевно просто напекло голову, от і мариться усяка гидота.

— Ви тоді мали рацію... Тоді, коли я вступив в оте, сіро-блакитне... Що тепер буде? У мене ж мама хвора!

— Викинь те з голови, все буде гаразд.

Хоча чоловік намагався говорити якомога впевненіше, його голос ледь помітно тремтів. Роман знову ліг на ліжко й узявся свердлити поглядом стелю.

— Розслабся й ні про що не думай. Скоро вже час спати, а завтра вранці тобі однозначно полегшає, от побачиш.

— Добре, Ігорю Володимировичу... І ще дещо... дякую вам. За все.

Чоловік в окулярах лагідно і тепло посміхнувся. Дивно, але ніхто й уявити не міг його таким привітним. Зазвичай це був просто крикливий бос, але всі знали, що після доброї роботи горлом він візьме і все розрулить.

— Відпочивай поки що. Завтра до тебе збиралися прийти хлопці, я може теж з ними прийду. Але якщо ти не хочеш, то тільки скажи, я швидко всіх заверну назад.

— Дякую, але не треба.

— На добраніч, приятелю.

— На добраніч.

Чоловік в окулярах підвівся, вийшов і тихо зачинив за собою двері.

***

Дена часто мучило безсоння, що й не дивно, бо він прокидався задовго після обіду. Зазвичай він півночі працював, а потім наздоганяв втрачене за день. Йому чомусь краще думалось саме в темряві, а у себе в кімнаті він завжди підтримував таємничий напівморок. Верхнє світло він не те що ніколи не вмикав, там навіть не було чому світити. Колись внизу, у великій кімнаті, де стояв диван, перегоріла лампочка, а за пасної під боком не виявилось. Тож Ден і викрутив таку ж зі своєї люстри... принаймні чогось схожого на неї. Це був невеликий заляпаний плафон, який за формою чимось нагадував глибоку тарілку. Колись він мав приємний колір пряженого молока, а тепер став брудно-сірим.

Зараз єдиним джерелом світла в його «кабінеті» слугує настільний світильник та екран планшета, чи ноутбука. Коли Сєрьога поїхав, сонце ще світило, хоча вже й падало у річку і починало плавитись, розтікаючись по небу помаранчево-червоними й фіолетовими кольорами. Ден спочатку працював на веранді, милуючись заходом, а як прийшла темрява разом з вітром та холодом, хлопець вирішив перебратися до своєї кімнатки.

Він створював на планшеті обгортку для книги «Подих вітру», над якою пітнів вже третій день. Це був силует дівчини, який ще виглядав як ескіз, на фоні великого зоряного неба із яким він все ніяк не міг дати ради, аби все виглядало гармонійно. І щоб птахи не губились, і щоб хмари правдоподібно розташовувались, і щоб палітра не була занадто темною... Нічого особливого, звичайні пошуки художника, на які часу йде більше, ніж на саму деталізацію.

Ден сидів за столом і прислухався до травневого дощу за вікном. Краплі мирно стукотіли по даху, із шипінням падали в траву. З щілини вікна тягло холодом та свіжістю. Хлопець думав про те, що розповів Сєрьога. Той, хто розбив пробірки, за тиждень опинився в лікарні. Збіг? Кажуть, що його вирішили ізолювати і тепер до нього нікого не пускають. Що? Чому? Невідомо. А хіба не все одно? Чому ти про це думаєш? Відповіді не було. У Дена була якась бентега. Чуйка підказувала, що щось тут не те, але розум говорив, що все добре. Він був гучнішим, а на його тлі зовсім губився той слабенький тихий голос, який майже завжди був правим. Це було щось схоже на відчуття, ніби ти щось забув, хоча вже десять разів встиг перевірити торбу. Все було на місці, але все одно здавалось, що чогось бракує.

Ден поглянув на годинник, який показував о пів на третю й повернувся до обгортки. Стилус приємно ковзав екраном, залишаючи цифрові сліди під склом. Малювати у діджиталі хлопцю подобалось більше, ніж на папері. Останній міг пожмакатися, вздуться від води, порватися, затертися, а будь-який необережний рух міг все зіпсувати. До того ж, для цього потрібно брати купу інструментів. В цьому теж була своя привабливість, але планшет, чи ноутбук були практичніші.

Дощик за вікном посилювався і тепер це вже була злива. Краплі летіли із такою силою, ніби хтось нагорі вирішив прийняти душ. Але ось вітер трохи заспокоївся, що дуже тішило. Тепер, принаймні, крізь щілини не буде так сильно тягти. «Але що, як у тих пробірках була якась хвороба? – Ден чомусь не міг припинити думати про це. – А що як там було щось дійсно серйозне?» Він стер зайву лінію.

«Нічого. Як стане зовсім гаряче – поїду звідси за першої ж можливості. Проведу це літо десь біля моря, абощо. Мене тут нічого не тримає.»
Негода шаленіла за вікном. Схоже, що до неї долучився ще й град. Стилус ковзав по екрану. Ден не збирався лягати, поки не закінчить із небом.

***

Іван Сергійович сидів у своєму кабінеті й витягнувшись вдивлявся в мікроскоп. Під лупою була біла речовина, яку зішкребли із дивних наростів на тілі пацієнта. Вона нагадувала дрібний тополиний пух не тільки ззовні, але й за структурою. Але на його відростках трималося дещо значно менше за розмірами, щось схоже на наліт. Доктор збільшив зображення. Це не були знайомі йому бактерії чи ще які мікроорганізми. Таке він бачив вперше, не дивлячись на весь свій досвід. Задзвонив телефон і чоловік аж трохи сіпнувся від несподіванки. Телефонувала його колега, яка й принесла йому цю речовину.

— Так?

— Іване Сергійовичу? Скажіть, що ви знаєте що це таке. Пацієнтові стає все гірше й гірше, а ми нічого не можемо вдіяти. Він каже, що відчуває слабкість, яка все посилюється. Це не схоже на звичайну алергію.

— Я не можу сказати точно що це таке. На жаль... Так само, як і те що йому дати, бо ми не знаємо чого ця штука боїться. Ми можемо лише зашкодити, ви й самі це чудово розумієте. Мені потрібен час.

— Я розумію, але в нас є проблема. Це один з тих будівельників спортивного майданчику. І до нас вже везуть його колег. Ті, що бачили їх, кажуть, що кожен перед тим як втратити свідомість починав говорити з привидами. У всіх знайдено острівці пуху. Скажіть, може це психотроп який?

— Малоймовірно. Хоча можливо воно починає діяти через деякий час, мозок не витримує, а потім знову все нормально. Ну майже.

— Я хочу сказати, що ця речовина заразна! Чуєте, лікарю, вона заразна! Будьте обережні, прошу вас!

— Я намагатимусь. Дякую за хвилювання. Я наберу вас, як тільки щось дізнаюся. На все добре.

Іван Сергійович продовжив вивчати те, що знаходилось під скельцем мікроскопу. Якщо цей пух і був заразним, то він напевне вже давно його підчепив і бути обережним вже не було сенсу. Але чоловік про всяк випадок начепив на себе медичну маску і продовжив свою справу.

Тим часом до лікарні вже приїхала швидка із кількома будівельниками. Всі вони носили бинти: хто мав замотану руку, хто ногу, в одного було закрите вухо і разом з ним ще півголови. Під цими абияк зробленими пов'язками всі приховували плямки, вкриті білим пушком, схожим на пух або на цвіль. Лікарі заносили їх на ношах до будівлі, навіть не підозрюючи, що роблять величезну помилку. Кожен з них уже вдихнув достатньо, щоб почалося зараження. Але вони не могли ще цього знати.

За десять хвилин приїхала ще одна машина. З неї виносили маму Романа.

***

Ден завершив обгортку коли вже почало світати. Було доволі холодно, а обігрівача або чогось на кшталт цього тут не водилося. Хлопцеві довелося всю ніч просидіти в куртці, яку він завжди возив у машині. Коли чорно-сірий світ почав потроху оживати й набирати кольорів Ден, як справжнє нічне створіння, нарешті вирішив трохи поспати. Спустився вниз до нужника й повернувся нагору. Щось потягло його вийти на веранду. Спершись на балюстраду, Ден вдихнув свіже повітря, яке пахло дощем, грибами, мокрим листям та річкою. Кумкали жаби, співала якась пташка. Від прохолодного вітру по тілу бігли дрижаки. Постоявши хвилинку, хлопець повернувся до хати, заліз до свого лігва й завалився спати, не знімаючи куртки.

Прокинувся десь близько третьої дня. Ну як прокинувся... Почав ворушитися. Зараз спати хотілося разів в десять більше, ніж вночі та на світанку. Він би полежав ще кілька хвилин, і можливо навіть знову задрімав би, але він почув звук сповіщення і його підняла цікавість. «Знову забув вай-фай вимкнути», – подумав, беручи до рук телефона. Це був Сєрьога, він надіслав йому посилання на якийсь сайт. Все ще перебуваючи в стані напівдрімоти, Ден натиснув на синій підкреслений текст, паралельно ставлячи пристрій на зарядку. Відкрилася сторінка з новинами «У світ може вирватись нова хвороба! Що таке Fluff-32?». Ден позіхнув. Заголовок його зацікавив, хоча він зазвичай байдуже реагував на такі статті. Проте тут було забагато тексту і хлопець вирішив спочатку зробити всі свої «ранкові справи», а потім вже почитати що ж тут такого написали.

Погойдуючись, Ден знову опустився вниз, рухаючись як зомбі і почовгав до одного з найважливіших стратегічних об'єктів першого поверху. Потім дістався кухні, де загасив спрагу. В його горлі було сухо, наче в пустелі, язик прилип до піднебіння. А ще йому було холодно. Ден щільніше кутався в куртку, хоча для того, щоб зігрітись достатньо було просто вийти на сонечко.

Трохи привівши себе до ладу, повернувся нагору й почав читати, сидячи біля розетки, як коза на прив'язі.

«У СВІТ МОЖЕ ВИРВАТИСЬ НОВА ХВОРОБА! ЩО ТАКЕ «FLUFF-32»?»

«В одному із сіл Харківської області було знайдено нову хворобу – «Fluff-32». 4 травня до однієї з лікарень потрапив 32-річний громадянин у непритомному стані. На його тілі були знайдені «острівці» білого наросту, схожого на пух, на пальцях лівої ноги, а вище концентрація була особливо великою, а шкіра у тих місцях отримала синє забарвлення. Ті, хто бачив чоловіка перед тим як викликати швидку стверджують, що уражений почав розмовляти сам з собою, після чого втратив свідомість. Лікарі зізнаються, що бачать таке явище вперше, але запевняють, що невдовзі матимуть більше інформації і розкажуть як запобігти поширенню «Fluff-32».

4 травня декілька місцевих жителів були госпіталізовані та наразі перебувають в ізоляції.»

Нижче було якесь відео, але Ден не захотів його дивитись. Все що треба він вже дізнався. Схоже, що нічні думки були не такими вже й порожніми. Сєрьога писав, що цей «громадянин» – це і є той самий тип, який розбив пробірки. Але якщо вляпався один, а заразилось декілька... «Холера, треба валити звідси, поки не пізно! – Подумав. – Шкода, що я тут провів лише один неповний день та ніч. Це дуже гарне місце, але схоже, що тут ось-ось почнеться епідемія якоїсь невідомої науці хвороби «Fluff-32»». До того ж Ден уже достатньо начитався різних книжок про усілякі хвилі зарази та надивився фільмів про зомбі, і йому не дуже подобалась така перспектива. Звичайно, це було перебільшення, але його багата уява вже почала будувати різні невітні картини, де по місту ходять заражені, повністю вкриті білим тополіним пухом, який з них так і летить на всі боки, а ті, кому вдалося вижити, усюди ховаються і відстрілюються. Або про те, як всю планету захоплює оце біле паскудство, знищуючи все і всіх на своєму шляху.

Ні, Ден не був схибленим і не впадав у паніку після кожного випуску новин, він навпаки дуже рідко ними цікавився і байдуже реагував на них. Але ж це відбувалося тут! Під самим носом! Цей «Fluff-32» був всього за кілька кілометрів від нього, а не десь там у далекому світі.

Вкинувши до рота м'ятну жуйку, Ден почав нашвидкуруч збирати те, що встиг розкласти. Більшість речей, на щастя ще були запаковані, тож на це він витратив менше десяти хвилин. Хлопець вибіг з хати, позачиняв усе, що можна, забрався в машину й поїхав горбатою звивистою дорогою, підстрибуючи, мов на хвилях. За ніч дорога страшенно розмокла і «Тойота» ризикувала застрягти в цьому болоті. Колеса розбризкували калюжі й весь бруд осідав на чистому сріблястому кузові машини. Нарешті вибравшись на твердий сухий асфальт, «Кемрі» поїхала швидше й впевненіше. Невдовзі Ден виїхав на трасу, яка вела з села до міста. Вже почав набирати розгону, як довелося гальмувати. Попереду, перед полем, всю дорогу перекривали два поліцейських авто. Самі власники машин теж були поряд, стояли зайняті розмовою, але коли Ден наблизився, то став прямо таки центром їхньої уваги.

— Що це? Мені треба поїхати! – сказав через відкрите вікно, зупиняючись перед машинами.

— В'їзд та виїзд перекрито, село закрито на карантин.

— Карантин всього лише через кількох хворих?!

— Кількох? Хворих набагато більше ніж кілька, їх привозять до лікарні практично щогодини. Швидкі весь час туди-сюди літають.

— Прошу, пропустіть мене, я не заразний, я запізнююсь!

— Відки нам знати, заразні ви, чи ні? Ви й самі можете того не знати.

— Гаразд. Скільки ви хочете?

— Пропозиція звичайно гарна, – поліцейський скривився, – але ж розумієте, тут стоять камери... Он на тому будинку. Розумієте?

Ден зціпив зуби й вилаявся подумки.

— Значить це все правда, – сказав. – Так само як і те, що ця штука заразна...

— Насправді ми не знаємо, – відповів поліцейський, хоча цього ніхто не чекав. — У нас просто є наказ, от і все. Так що повертайтеся додому, нікуди ви вже не запізнюєтесь. Ден зі злістю здав назад та агресивно витиснув педаль газу, змушуючи свою машинку заричати, як звір.

«Запізно. Зараза, запізно!»

***

Ден намагався виїхати іншими дорогами, навіть тими, які роблять величезний гак і тільки потім повертають туди, куди йому треба. Все було марно. Усюди одна й та сама історія. І звідки тільки у них стільки машин? І навіщо по всьому селі стоять камери?

Він почувався дурнем. Тільки газ дарма спалив і машину помив у грязюці. Повернувшись до будиночку, він випив кави і таки вимив свою «Тойоту», озброївшись відром та ганчіркою. Ден намагався відволіктися і все ж завершити обгортку, але зараз це в нього не дуже виходило. Та й до того ж, хлопець знайшов купу недоліків та здавалося б очевидних промахів у своїй роботі, які тепер виправляв.

Принаймні намагався...

Ближче до вечора він вирішив зазирнути у фейсбук, де його зустріла купа повідомлень та дописів про те, що в селі починається епідемія «Fluff-32». Все зводиться до того, що село закривається на карантин, менше контакуйте з людьми і все таке інше. Лікарні вже переповнені, лікарі не можуть нічого вдіяти. В усіх джерелах писали, що заражені перед тим, як втратити свідомість бачили духа, який діставав із плащу скляний шар. Одні говорили, що куля була світлою й майже прозорою, інші – мутною, а деякі взагалі стверджували, що там взагалі було щось темне, болотне й аж ніяк не прозоре. Також кажуть, що дух торкався до деяких своєю холодною рукою, але не до всіх. Потім люди були без тями кілька годин, а після пробудження варіанти теж були різними: одним одразу ж ставало краще, обличчя набирало здорових відтінків, пух засихав і відпадав, як стара шкіра. Інших же поглинала безмежна втома та сонливість, а грибок навпаки тільки ще більше прогресував. І що найстрашніше – лікарі не могли нічого зробити, все відбулося саме по собі.

«Всі в'їзди і виїзди перекрито, – повідомляв якийсь депутат, – з метою запобігання поширенню «Fluff-32» за межі села...» «Швидко ви, хлопці, все влаштували, – думав Ден. – І це ж треба було мені так вчасно сюди приїхати... Заспокойся, все ще обійдеться. Хто сюди добереться? Щоб купатися – ще холодно, та й до того ж тут не найкращий пляж, хоча й безлюдний. Щоб просто на природу – мокро й грязюки по коліно. Та й сам ти виходиш лиш для того, щоб купити чогось похавати».

Проглянувши новини, хлопець ще трохи попрацював над «Подихом вітру» й улігся спати. Цієї ночі він буде відпочивати.

***

Поліціанти мирно спали собі і машинах на нічному чергуванні. Чого їм було боятися? Дорога перекрита надійно, а з'їхати з неї не вдасться, бо одразу ж за ними по обидва дороги стояли відбійники, а далі вже починався підйом на міст. Та й до того ж на дворі було холодно, ще й дощ зривався. Холодний вітер шарудів у траві та деревах. Обидва чоловіки підскочили на своїх сидіннях, один навіть зачепив і ввімкнув фари. Їм сигналізувала здорова фура, яка все ще продовжувала котитись їм на зустріч як танк. Зупинилася всього за пару метрів від машин, засліплюючи копів велетенськими фарами. Далекобійник вистрибнув з цієї махіни, не вимикаючи світла, й нахабно постукав у водійське вікно.

— Здоров, народ, а що це таке? На кого полюємо?

— Ти б фари вимкнув, розумник.

— А я між іншим вам продукти привіз. Так що, пустите? Чи голодними залишитесь?

— У селі карантин, все закрито! Як хочеш, можеш прямо тут вигружати все.

— Знаєте, мені так хочеться вас переїхати... Але якщо це зроблю – моя кар'єра скінчиться.

— Заспокойся! Дай зателефоную, розпорядження щодо тебе нам не давали.

Поліцейський набрав номер. Розмова була короткою і не з приємних. Не встиг він натиснути закінчення виклику, як гість запитав:

— Ну що там?

— Їдь. Зара' від'їду.

Починався дощ. Машина звільнила шлях і фура із ревом поїхала до села. Вже вранці цей велетень повертався і його так само випустили, навіть швидше, ніж тоді. Все пройшло ніби нормально, але ніхто не міг знати, що разом із цим монстром доріг на волю вибралось трохи крихітного пуху, схожого на тополиний, який починав свою страшну навколосвітню подорож.

***

Ден зазирнув до холодильника, який ніхто й досі не виніс тільки тому, що ця штука була прямо таки доісторичною іржавою реліквією, яка працювала з перебоями. Всередині було мало чого насправді їстівного, тож він вирішив пройтися до найближчого продуктового.

Місити багнуку було не надто приємно, але брати з собою машину і знову ризикувати було взагалі страшно. Пробираючись своїми ж слідами хлопець дивувався, яким дивом він тоді не застряг, розглядаючи величезні й глибокі колії. В деяких місцях машина забуксувала, але не сильно, Ден тоді цього навіть не помітив.

Коли хлопець нарешті добрався до місцевого кіоску без назви, який, напевно, був єдиним на кілька кілометрів, його взуття отримало нове забарвлення. Добре, що в нього вистачило кеби взути чоботи, а не модні й зручні кросівки... У місті Ден би засоромився чалапати до магазину у такому вигляді, але тут всі так ходили.

Коли він переступив поріг, його зустріла підстаркувата пані у синій медичній масці, яка теліпалася на підборідді. Вікові зморшки зробили її обличчя назавжди набурмосеним та чимось незадоволеним. На носі була величезна родимка, розміром з горіх, а некрасиві товсті губи були на помаджені агресивно-рожевим кольором, який блищав, ніби щось дуже масне... Дену ця жіночка одразу не сподобалась, тож він швидко

пройшовся поглядом по товару, зі швидкістю світла продиктував все, що він хоче, розплатився й мигцем вибіг з приміщення. До дому він дістався ще швидше, ніж до крамниці.

Якщо до прогулянки Ден хотів з'їсти чогось смачненького, то зараз він бажав швидше розкидати продукти, відмити свої чоботи, повернути їм нормальний колір та вигляд і поставити сушитися на сонечку.

Зробивши собі чаю, Ден забрався на веранду й проглянув, що йому ще треба зробити й вибрав те, що вже починало «горіти». Це було кілька невеличких ілюстрацій до однієї книжки. Взагалі-то це треба було давно вже зробити, але Ден був зайнятий іншим. Хлопець чомусь думав, що це буде довго й нудно, але це його так затягло, що він і, не помітив, як зайшло сонце. Він би й далі сидів на терасі, але стало холодно і довелося повертатись в укриття. Заваривши собі ще чаю, Ден знову поринув у творчість і час перестав мати для нього значення. Хлопець сидів у своїй маленькій кімнатці, де завжди панував таємничий напівморок, а єдиними джерелами світла, як вічні стражі, була невеличка настільна лампа та екран планшета. За вікном знову почало мжичити, а це було краще за будь-яку мелодію в світі. Дрібний дощик вводив у транс, гіпнотизував та надихав. Найчастіше він заколисував дієвіше будь-якого снодійного та будь-якої коліскової або чийогось монотонного бурмотіння. Але й під цей звук крапель, які розбивалися о брудну землю, дуже гарно думалося.

Телефонний дзвінок безжально вирвав Дена із цієї атмосфери. Хлопець поглянув на годинник. «2:23.А.М». Хто міг телефонувати вночі? На екрані висвітився напис «Серьога». Ден натиснув кнопку «прийняти».

— Так? – Сказав стривоженим голосом.

— Ден, він прийшов до мене! Він... Воно... Торкнулося мене!

— Серьога...

— Куля... Вона була мутною, чуєш? Мутною! Як? Чому? Чому, Ден?

— Серьога?..

У трубці було мовчання й важке дихання.

— Підїхати до тебе?

— Ні! Навіть не думай! У мене цей клятий пух, чуєш?! Навіть не думай їхати до мене! Мене рубануло, очухався тільки зараз... я... Мені кепсько...

— Викликати допомогу?

— Нащо? Все одно вони нічого не зроблять, а я тільки статистику трохи спаскуджу. Ні, краще тут залишусь, воюватиму наодинці...

Ден слухав, не випускаючи з нерухомої руки стилуса.

— Знаєш, мені чомусь здається, що ми більше не побачимось. Ти ж читав новини, вірно? Після того, як заражений отямлюється, він або одужує, або його хаває ця біла гидота. Не важко здогадатись, що випало мені... пробач, що говорю тобі це посеред ночі... Хоча судячи з голосу ти аж ніяк не спав. Але... карма... Чому моя куля мутна?

— Серьога... про що ти говориш? Як ти почуваєшся?

— Здається я вже казав, що мені поганюче... Сили... вони ніби витікають з мене, мов кров. Їх наче висмоктують, як коктейль крізь соломинку. А що за куля... Я й сам не зрозумів. Знаю тільки, що то дуже поганий знак...

— Тримайся там, друже.

— А що мені ще залишається робити? Тримаюсь... поки що... Але це не на довго... Так, я безнадійний песиміст. Єдиний позитив – це той смайлик на пакеті...

У телефоні зависло мовчання. Ден не наважився його порушити, хоча й дуже хотів.

— Не ображаєшся, що набрав вночі? Пробач, я просто живу сам, але я не відлюдник, як ти... І мені... Мені якось лячно... А так з'являється відчуття, що я не сам і нічні монстри мені не страшні... Але те, що я знайшов у себе цілком реальне... І дуже мерзотне. Я роздивився цей пух при світлі... Воно... ніби вросло ще глибше... я бачу ці тоненькі корені, які тягнуться до вени... А те, що було зверху змінює колір на брудно-синій, наче дощове небо... Ти гля, які я порівняння почав підбирати, сам в щоці! Ден, ти ще тут?

— Я весь час тут, – сказав, знову намагаючись продовжити малювати, але безрезультатно.

— Я б хотів тобі сказати щось круте, типу як у фільмах там усякі чуваки... Але щось не можу.

— Та годі вже драматизму, може ще й не все так погано.

— Легко тобі казати. Ти пам'ятаєш, до речі, того типа, з якого все почалось? Він відкинув копита. Не знаю як давно. За ним же пішли й інші з майданчику й не тільки. Я бачив тіла, вкриті пухом, який вже починав засихати, так що не думай, що все це якась фігня. Я б радив тобі якнайшвидше забиратися звідси, але виїзд вже перекрито.

— Я намагався сьогодні виїхати. Куди б я не подався – усюди закрито. Навіть гроші пропонував, нічого їх не бере. Пробити шлях силою я просто не зможу, а без машини я ж нікуди. Ми відрізані.

— Прикро. Холера, от навіщо ти сюди приїхав саме тоді, а не після оголошення карантину, га?

— Іноді я задаюся тим же питанням.

— Може тоді б хоч ти вцілів...

— Гей, не треба мене заживо ховати. Навіть якщо ця тополина падлюка дістане мене, у мене все одно будуть шанси одужати.

Тепер мовчати настала черга Сєрьоги.

— Я зателефоную тобі завтра.

— Не факт, що я візьму... Я... Таке відчуття, ніби я кудись падаю...

— Тобі просто хочеться спати.

— Спати після доби у відключці?

Ден не відповів.

— Хоча... можливо... Так, напевне мені все ж таки краще трохи поспати. Зараз же ніч, правильно? Треба спати...

— На добраніч, Сєрьога.

— Добраніч, Дене.

Сєрьога поклав слухавку. Хлопець ще якусь мить ошелешено сидів на місці, ніби в нього відірвали шматочок душі. Хоча він насправді знав, що є тільки два варіанти, але все одно відмовлявся вірити, що Сєрьога, його практично єдиний друг вже приречений... Чому? Питання в порожнечу. Але що, як він теж підхопив цей клятий пух і скоро з ним трапиться те саме?

Питання роїлися в голові, мов дикі бджоли. Натхнення й зовсім залишило його. Коли Ден спробував повернутись до роботи, в нього більше нічого дільного не виходило. Тепер більше нічого не залишилось, як завалитися спати, так само, як Сєрьога.

За вікном тихо шумів дощ. Він діяв краще за снодійне, не встиг Ден як слід закрутитись у ковдру, як провалився в глибокий сон.

***

Ранок добрим не буває – це прямо таки його девіз. Скільки б ти не спав, о котрій ти б не лягав – все одно завжди прокидаєшся розбитим. Навіть не так, він не прокидався, а повставав, як зомбі.

Ден змусив себе піднятися і спуститись вниз. Щоб більш-менш прийти до тями йому зазвичай потрібно не менше години, а то й більше. Вдень він рідко працював на повну, хоча це було практично його єдиним заняттям. Ден планував сьогодні наздогнати те, що втратив під час поїздки, але перш ніж за це взятися він вирішив трохи пройти берегом річки. Паралельно він зателефонував Сергію, але відповіді так і не дочекався. Ден вперто набирав цей номер кожні п'ять хвилин, але на його виклик ніхто не відгукнувся, ніби на сигнал «SOS» загубленого корабля у безмежному й холодному космосі.

Таким само холодним й неприємним був і цей день, хоча весь останній тиждень світило тепле сонечко. Річка пахла мулом, водоростями, а місцями смерділа мушлями. Раніше Дена завжди заспокоювали такі прогулянки, але зараз це його тільки дратувало. Холодно, сиро та ще й настрій не той. Чому Серьога не бере слухавку? Все ще спить? Але Денові рекорди важко побити... Чи може він так і не прокинутися?.. Геть погані думки. Ден розвернувся й пішов у напрямку літнього будиночку, щоб зробити собі кави, нарешті чогось перекусити й відволіктися. Кілька днів він тільки те й робив, що малював і слухав музику, але із першим в нього почали виникати труднощі. Він не міг припинити думати про Серьогу і про те, що він не бере слухавку. Розум шепотів: «Все закінчено», але підсвідомість відмовлялася від цієї думки. Коли минув цей тиждень, він випадково дізнався від продавчині (вже іншої, більш привітної), що Серьога загинув від цього клятого тополиного пуху. Тоді в Дена остаточно зникли сили, хоча хлопці не були найкращими друзями.

Ден більше не міг слухати музику, дістав з горища старезне радіо, мабуть з тієї ж епохи, що й диван внизу. Приймач працював радше для фона, хлопець чув лише половину з усього сказаного, а сприймав ще менше. Йому було все одно, що там бурмочуть в ефірі, аби лишень не тиша. Але коли він вихопив уривок фрази про «Fluff-32», то нашорошив вуха. Ведучий розповідав, що в Харкові зафіксовано нову хворобу, про яку раніше йшлося ще в новинах одного із сел області. «Ну все, пішла чума гуляти», – подумав Ден, відпивши кави. Далі говорилося практично те саме, що й раніше. «Загроза людству, лікарі не можуть дати ради, дивні плями білого наросту на шкірі...» За кілька днів хіба що додалася ще одна деталь – смертність. А невдовзі статистика зміцніла, так як стало більше цифр, і в ефірі назвали дуже невтішний коефіцієнт, практично один до одного. Але також з'явилося ще дещо цікаве. Радіо повідомило, що повторно зараження не відбувається. Вчені кажуть, що ніби цей пух змінює щось в організмі, роблячи його більше не сприйнятливим до цієї зарази. В період, коли людина перебуває в несвідомому стані, починаються якісь процеси, які саме – він прослухав, а далі як випаде: орел або решка, чорне або червоне, живий або ні. Цікаво, що випаде йому? Також ведучий сказав, що якщо вчасно не вжити заходів, може початись епідемія, яка переросте в пандемію і пошириться на всіх континентах. А якщо це відбудеться, світ повністю зміниться, а населення землі зменшиться принаймні вдвічі. З одного боку це й не дуже добре, навіть зовсім не добре, але з іншого – зараз же планета перенаселена. Але ще рано загадувати так далеко наперед, коли ти ще практично нічого не знаєш ані про пух, ані про те, скільки його насправді, ані навіть про те, скільки в тебе залишилось часу.

Ден вимкнув приймач і продовжив малювати на веранді, прислухаючись до звуків природи. Ближче до вечора його знову потягло пройтися вздовж річки. Сонце вже сідало, але все одно було тепло й дуже красиво. В нього чомусь засвербів зап'ясток, ніби щось вкусило, але коли Ден глянув на руку, то побачив крихітний острівець білого пухнастого пуху, дуже схожого на тополиний, але значно меншого за розмірами.

***

Коли він повертався, в нього трохи паморочилось у голові, а так в цілому було стерпно. Сонце вже пірнало у воду, на річці кумкали жаби.

Перед самим входом до будинку на нього хтось чекав. Це була струнка постать, загорнута в чорний плащ, які носять хіба що тільки герої онлайн ігор. Здавалося, що під цією темною матерією ховається тонкий гострий меч, який сяє магією або довгий вигнутий кинджал, яким цей тип володіє краще, ніж язиком в роті. Ден вже знав хто це. Він очікував, що Дух буде примарним, якимось напівпрозорим, чи що. Але ось він, стоїть собі спокійненько, цілком реальний і нікуди зникати не збирається. Ден трохи занепокоївся, але він не міг не підійти до незнайомця, який заліз до нього у двір і мало не зайшов до хати. Але й ще дещо підштовхувало наблизитись і почати розмову. Це звичайна цікавість.

Постать повернулася до нього і Ден побачив ідеальне обличчя, яке точно міг мати тільки персонаж якоїсь гри про ельфів. Хлопець зупинився за метр від гостя. Дух знехотя дістав з-під плащу доволі велику скляну сферу, дуже схожу на магічну. Куля одразу ж почала змінюватись, всередині заklubочився білий дим і заповнив собою весь простір, а потім потроху розсіявся, але не повністю. Всередині шару плавали білі згустки, в які ніби впало кілька дрібних крапель чорнил. Це виглядало, ніби дуже добре організована вистава, яка починалася з фокусів зі сферою. Тільки ось вона організовувалась лише для однієї людини.

— Як приємно бачити таку чисту душу. Зазвичай у таких як ти вона вже встигає стати мутною, сірою.

Ден мовчав. Принаймні поки що.

— Дивно, але я не бачу в тебе страху, – продовжив Дух. – Так, лишень трохи тривоги. Натомість тебе переповнює цікавість, що ж ти хочеш знати?

Ден розгубився.

— Хто ти?

Дурнувате питання.

— Хто я? Та я й сам не дуже розібрався, – відповів, бавлячись кулею з молочним димом. – Це зрештою не так важливо. Мені дісталася брудна робота, я просто роблю її ось і все.

— І що ж ти таке робиш?

— Приходжу до мічених, читаю їхню карму й вирішуюю що робити.

— Карму?

— Карму, душу, ауру, енергетику, сутність, чакру, називай як хочеш. Це щось на кшталт зачистки. Тобі пощастило, ти під неї не потрапив. Хоча можливо ти ще просто не встиг забруднитись.

— Навіщо ти це робиш?

— Бо так треба! – Гаркнув. – Світ перенаселений. Вас, людей, розвелось стільки, що не протримаєшся. Планета просто не витримає вже! Ви паразитуєте на її тілі, як вірус, обліпили її, як блохи линялого kota і вже ось-ось загризете.

Дух на мить затнувся і заспокоївся.

— Час від часу на землі відбуваються чистки, – продовжив вже холодним голосом. – Епідемії, голод, війна, катаклізми – все це добряче проріджує ваші ряди так би мовити. Але все вище сказане винищує хаотично, забирає і найкращі й найгірші душі. На цей раз зачистка буде контрольованою, а контролювати її доручили мені.

— Ти смерть?

— Ну майже. Я ставлю мітки на людях, чия карма занадто болотиста, а смерть йде слідом, підбирає душі й допомагає їм знайти дорогу. Смерть це до речі він, а не та жінка з косою, якою ви так любите його малювати.

— Можна спитати ще дещо?

— Питай, але часу в тебе обмаль.

— Мій знайомий... Сєрьога... Він помер від твого пуху. Чому ти його забрав? Він же нормальний чувак...

Дух видихнув і зосередився на кулі, яку тримав в руках. Сфера почала темнішати, всередині закрутилися сіро-зелені шмаття, схожі на річковий мул. Білий туман став сірим, а в ньому плавали крихітні цяточки, які нагадували мошок.

— Так виглядає його карма. Я не можу тобі сказати де він накосячив, це вже закрита ін-фа. Ця душа не є найгіршою, але цього вистачило для того, щоб отримати мітку. Щось змінилося в його погляді й скляний шар миттю очистився, ніби там ніколи нічого й не було. Дух заховав сферу під плащ.

— Твоя душа мене потішила, тож можеш задати мені останнє питання. Останнє питання? Що ж запитати?..

Ден думав так напружено, що навіть міг відчувати, як ворухнуться мізки у черепі.

— Що чекає на світ?

Якусь мить гість мовчав, намагаючись підібрати потрібні слова.

— Якщо ви не змінитесь – вас чекає загибель. Карму теж можна очистити. Будь-яку. Люди повинні переглянути свій спосіб життя, припинити знущатися над планетою. Якщо вона буде в безпеці, то не викликатиме своїх стражів, яких я вже називав, а повторювати вдруге якимось не дуже хочеться. Він вже зібрався піти, але ще дещо згадав.

— Знаєш, бачити «сірі» душі у дорослих людей – цілком нормально. Болотяні теж, на жаль, дуже часто зустрічаються, але переважно у людей, яким більше за 30, 40. Найстрашніше бачити такі брудні душі у дітей. Не у підлітків, саме у дітей. Перші завжди дуріють в цей період і їхні душі дуже нестабільні. А от малі повинні бути чистими, вони ж ще тільки починають жити й не знають що таке підлість і навіщо її чинити. Зазвичай це скалічені душі, кинуті... Самотні. Вони знають що таке помста і прагнуть її... Це маленькі монстри, створені іншими монстрами... Ну в принципі логічно. Таких я теж мушу забрати.

— А ти не думав про сім'ї? Близьких людей?

— Звичайно, що думав. Тоді враховується ще й прив'язаність, а іноді навіть дається вибір: той, чия карма чиста може або залишитись, або піти разом із тим, хто дуже близький до нього і отримав мітку. Але не часто. Взагалі то такого не можна робити. Дух поглянув на Дена своїми холодними очима, кольору блакитної сталі.

— Час вийшов.

Ден почала огортати м'яка темрява, а потім світ перестав існувати.

***

Реальність навалилася на нього важкою глибою і вдарила білим яскравим світлом. Коли Ден трохи поворухнувся – все його тіло ніби застогло від противного тягну-

чого болу, до якого ще й додалися дрібні голочки, які сотнями впивалися в задубілі м'язи. За якусь мить Ден відкрив для себе ще один вид болу – пульсуючий. У попереку, стегні та плечі.

Коли очі трохи звикли до світла, хлопець роззирнувся й зрозумів, що він якимось дивом опинився в лікарні. Тільки там могли бути такі страшні синьо-зелені фарбовані стіни та біла заплямована стеля. А ще запах... Його ні з чим не сплутаєш. Аптечний такий, з нотками ще чогось мерзотного.

Насилу перекотився на лівий бік і зрозумів, що у палаті він не сам, а має ще кількох «пухнастих» сусідів. На деяких зараза розвивалася на повну, але з інших вона вже осипалася на підлогу обгорілими пластівцями. Ден глянув на свій зап'ясток, на якому був білий острівець цієї погані. Тепер же там залишився тільки слід від плями та ще стирчало трохи білого, яке він легко прибрав другою рукою.

Хотів поглянути котра година, обшукав усі кишені – телефона ніде не було. Страх дуже швидко прогнав усі залишки сонливості. Ден оглянув себе ще раз – нічого. Потім розширив діапазон пошуків до просторів ліжка, після чого його погляд ковзнув стільцем, який слугував тумбою і нарешті полегшено зітхнув. Плаский добре знайомий чорний прямокутник спочивав собі на його сидущці. Він потягся за ним і активував екран. За добу заряд упав до 14 відсотків. Але ж коли Ден виходив з дому, телефон був не повністю заряджений. Дисплей показував п'яту вечора, приблизно в цей же час він зустрів Духа. Хлопець змінив лежаче положення на сидяче й протер очі. Голова страшенно боліла. Лікоть правиці був зідраний, одяг весь був у грязюці та ніби присипаний пилом. Не важко здогадатись, що сталося після слів «Твій час вийшов». Він зомлів і впав у багнюку, добряче відхопивши по голові, а потім приїхала швидка... «Але ж я був сам, хто міг її викликати?! Сусід? Найближчі хати – це такі само літні будиночки, до яких ніколи ніхто не приїжджає раніше за мене...»

Він знову улігся й почав розглядати стелю, а фантазія перетворювала плями на дивовижні візерунки та різних цікавих істот і не тільки. Не знав, скільки так пролежав, навіть трохи задрімав, коли до палати зайшла медсестра. Побачивши, що Ден вже отямився одразу ж направила до нього.

— Хто викликав швидку? – Перше, що він запитав, навіть не давши дівчині задля гречності поцікавитись, як він почувається.

— Якийсь чоловік проходив повз і побачив, що вам зле.

— У вас є зарядка для телефону?

— Зарядка? Не знаю, треба пошукати.

— Довго мене тут триматимуть?

— Це залежить від того, наскільки швидко ви одужаєте. Якщо вам щось буде потрібно, звертайтеся до мене.

— О, дякую, мені потрібна зарядка для телефону, пляшка води негазованої, і... Ключі! Де мої ключі від машини?!

Ден підскочив, ніби його бджола вжала. Та яка бджола – джміль!

Ключі від хати є, вже добре, але немає найголовнішого!

— Де мої ключі?!

Ден мало не закричав сухим сонним голосом, перелякавши медсестру.

— Пошукайте десь тут, можливо ви їх просто впустили... Я пройдуся, ще в коридорі гляну.

Хлопець відчував, як все всередині нього напружується до неможливості, у мозку ніби почала блимати червона лампочка «Тривога! Тривога!» Коли дівчина пішла, Ден зірвався з місця й практично впав на підлогу, аби глянути, чи не має там внизу його скарба, але не знайшов нічого окрім пилу та павутиння. Один з його «пухнастих» сусідів із щирим подивом спостерігав за тим, як він у паніці перевертає все догори дригом, а потім знову всідається на ліжку і дивиться кудись далеко за межі цієї кімнати, в якийсь інший далекий всесвіт. «Я ж їх вдома залишив, – думає і розслабляється але не на довго. – Хату то я закрив, але ось чи зачинив я вікна?..»

Ден чудово розумів, що його ніхто звідси не випустить, тож залишалося тільки чекати. Хлопець намагався заспокоїтись, але в нього мало чого виходило. Невдовзі повернулась медсестра із пляшкою води і більше ні з чим. Мовчки поставила її на стілець, поруч із телефоном, який благав про енергію, але так її і не отримав. Він міг ще знадобитись, тож Ден вимкнув його, аби заощадити хоч скількись заряду. Відпив води, яка мала дивний присмак і пішов до коридору, шукати хоч якусь подобу нужника.

***

Дена мучила страшенна нудьга, а час для нього сповільнився настільки, що майже зупинився. Без техніки й навіть шматка паперу, який він міг би прикрасити малюнками, або ще чимось життя стало просто незносним. Пух давно зійшов, хлопець нормально почувався, але виписувати його чомусь ще не збиралися. Ден почувався в'язнем, і це йому дуже не подобалось. Він провів тут тільки другий день, а вже мало не збожеволів. Ден вже перерахував всі плями на стелі, знайшов усі тріщинки на стінах та познайомився з усіма павуками, які жили в нього під ліжком. Також він став свідком того, як до палати заносили ще людей, і бачив те, як кількох виносили... Їхні тіла цей пух реально просто зжирав. Тоненькі, як голки, корінці розросталися під шкірою, тяглися до вен і напевне виробляли щось отруйне. Ден так підозрював, що оте «щось» убиває тоді, коли разом із кров'ю потрапляє до мозку, або ще якогось життєво важливого органу. Воно ніби чекає наказу, коли потрапляє до організму, як слухняне військо. Чекає, поки одна істота – Дух – скаже «відступати», або ж «вогонь».

— Я добре відчуваюся, в мене вже немає жодних слідів пуху, зі мною все гаразд, чому мене не випускають?! – Запитував практично щоразу, коли медсестри заходили до приміщення. Відповідь завжди була та сама:

— Ми ще не вивчили природу захворювання, – сухо казали вони. – Можливо це лише тимчасове полегшення, може ця хвороба затихає, аби вибухнути з новою силою. Можливо до вашого організму потрапило багато дрібних частинок цього пуху і вас треба «прочистити», може бути все що завгодно.

— Але ж мені треба додому! У мене робота! В мене терміни горять! Я мушу закінчити роботу, поки не пізно!

— Вам хіба не дали лікарняний?

— Який лікарняний може бути у фрілансера?!

— Годі вже скиглити, випишуть коли треба.

— Я?! Скиглю?! Я вимагаю!

— Я нічого не можу зробити.

— Навіть якщо так, навіть якщо мені треба тут залишитись, хоча б дайте щось їстівне, а не оту мерзотну кашу, мене нудить від неї.

— Що привозять те й готуємо. Ти ба який ніжний, вибагливіший за дівку! Те не так, се не так, їжа погана, місце погане, ліжко рипуче, сусідів повно. Радій тому, що дають, міг би взагалі голодним сидіти!

Але Ден ніколи не здавався. Навіть коли медсестра йшла, наступній він теж виголо-

шував бунт та вимагав, аби його випустили.

— Слухай, брате, розслабся, чого кричиш весь час? – Заговорив із ним один з сусідів, який теж вже одужав. – Ти ж бачиш, що від них ти все одно нічого не доб'єшся. Хіба що у психушку збагрять, а звідти втекти вже набагато складніше.

— Я не можу більше тут залишатись. Якщо я не закінчу замовлення – залишусь із голою дупою.

— А ким ти працюєш? Те, що ти фрілансер я вже чув. А якщо точніше?

— Художник я. Дизайнер та ілюстратор. Роблю обгортки для книг, ілюстрації, сайти маляю, журнали прикрашаю, навіть деякі ігри із 2д графікою. Комікси ще, ну ти зрозумів.

— Хм, круто. Моя робота не така цікава. В місцевій раді, купа паперових робіт, які з рештою й не потрібні, але без них ти нічого не зробиш. Як завжди.

— Слухай, а в тебе часом немає зарядки для телефону?

— Зарядка то є, але якщо ти й досі не помітив – тут немає розеток. Хе, мабуть для того, щоб ніхто туди пальці не пхав. Не дивуйся, тут все не як у людей, ти ж бачив яка тут вбиральня? І те, що її треба шукати по всій будівлі теж не найкраще рішення. Я вже навіть не кажу про те, як тут все працює, це просто сказитися можна. Колись одна людина три години чекала швидку і так і не дочекалася.

— Померла?

— Ти шо, ні, сусід привіз. Але й тоді допомоги пацієнт дочекався далеко не одразу. Не пам'ятаю що саме трапилось і з ким. В нас тут таке постійно, але той випадок запам'ятався особливо. Але ж це справа не в тому, що лікарям було начхати. Ну принаймні не тільки. Тут дві, чи може три машини швидкої, які весь час загрузені. Дивно, що до тебе одна з таких змогла приїхати.

Ден майже демонстративно кинув погляд на телефон, і сусід згадав, про що казав.

— Мені дружина передає через оцих осьо медсестер портативну батарею. Там не багато вже залишилось, але ж хоч щось.

Сусід простягнув йому пристрій разом зі шнуром. Ден не очікував, що отримає це.

— Дякую, дуже дякую.

— Нема за що.

Хлопець підключив телефон. Вогники на батареї одразу ж засвітилися, показуючи низький рівень заряду – всього одну смужку з п'яти.

— Слухай, — почав Ден, тягнучи звуки першого слова, – ти ж теж хочеш вийти звідси, правильно?

— Це прозвучало, ніби «вийти з в'язниці».

— Чи тобі тут подобається?

— Звичайно, що ні, я теж хочу повернутись додому. Я знаю до чого ти хилиш, але ні, я пас. Якщо я це зроблю, про це одразу ж всі дізнаються. Це ж село, де всі всіх знають. Якщо ти не місцевий, то для тебе це може й непоганий варіант, але я все одно не раджу. Можуть спіймати. Хоча із нашим персоналом та транспортом вони радше зроблять вигляд, що нічого не сталося, але це все одно дуже ризиковано.

— Шкода. Але я просто не можу і надалі марнувати свій час, якого в мене й без того обмаль.

За вікном знову почало мжичити, але то таке, ніби і є, й ніби нема. З привідкритого вікна до приміщення лилося рятівне свіже повітря.

***

Темнішало. Ден глянув на телефон, який вже трохи ожив. 8:39.Р.М. Хлопець чекав і від цього його серце чомусь прискорювалось. Йому стало спекотно, хоча в кімнаті було доволі прохолодно. 8:40.Р.М. Це триватиме вічно. Ден вже давно був готовим, але ще було занадто рано. Чекав. Терпляче чекав.

До палати зайшла медсестра і нарешті забрала Денову тарілку, до якої він так і не торкнувся. Все в її постаті прямо таки кричало про те, як вона ненавидить це все, як їй начхати на це все й скоріше піти додому. Взагалі всі з медперсоналу, хто заходив сюди, підтверджували кожне слово сусіда. Тепер Ден запросто міг повірити в те, що хтось так і не дочекався швидкої. Втім, все це йому було тільки на користь, і його на-вряд чи хто зможе дістати. А особливо зараз, коли дощ практично знищив той клап-тик дороги, що вела до його будиночку, перетворивши на суцільну пастку.

Голі фарбовані стіни тиснули, пружина ліжка впивалася в ребра. Світ поступово згасав, здаючись та підкоряючись темряві, але вона все одно ще не могла завоювати цю кімнатку, в якій все ще продовжували боротьбу кілька тьмяних ламп на стелі, які трималися на проводі. Також там висіло й декілька полеглих воїнів світла, яким все ніяк не могли знайти заміну.

Час ішов. Повільно, але впевнено.

8:42.Р.М.

Чим довше він чекав – тим незноснішим це здавалось. Але хлопець все ж таки доче-кався, коли вже всі повлягалися спати й вимкнули світло, дозволивши м'року нареш-ті увійти всередину. Медсестри сюди більше не заходили. Ден вже давно був готовий, але треба було щоб всі точно заснули, а на це він убив ще цілу годину. Коли в палаті тишу переривало багато різних видів похропування та посопування, Ден обережно встав з ліжка й одягнув куртку. Його привезли сюди саме в ній, ніхто її не знімав з нього, а потім якимось дивом йому вдалося зберегти її тут, а не десь там у міфічно-му гардеробі. Хлопець попрямував у бік вікна та відкрив його. Свіже нормальне пові-тря повертало ясність думок. Але коли Ден глянув на двір – його плани мало не зламалися.

Це був другий поверх. Але впритул до будівлі були якісь прибудови із листовим пока-тим дахом. Тихо здиміти звідси вже не вдасться, але це його аж ніяк не зупинило. Хлопець вже усівся на підвіконня та перекинув ноги на той бік, готуючись стрибати, як почув голос сусіда, який позичав йому зарядку:

— Все таки надумав?

— Надумав, ну то й що? – Ден озирнувся. — Дай зосередитись!

— Не боїшся, що хтось видасть?

— А яка різниця? Вони все одно це помітять. Коротше, я пішов. Бувай.

— Хай щастить. Сподіваюся, ти не шкодуватимеш.

Хлопець глянув куди там йому треба приземлитися і стрибнув у темряву. Роздав-ся страшений удар по металевим листам, які прогнулися під його вагою. Ден по-слизнувся і добряче впав на дупу і мало не відкусив собі язика. З'їхавши вниз, як на санчатах з гірки, він приземлився прямо в калюжу, але невелику. І тут він почав шко-дувати, що зовсім не займався спортом, поки спускався встиг ударитись абсолютно всим, чим тільки можна було, а в кінці ледве зміг втриматись на ногах.

Не чекаючи на те, поки втечу помітять, Ден випростався і швидко накивав п'ятами. Йому так хотілося бігти, але знав, що це було просто самогубство. Ніщо так не при-вертає уваги, як постать, що біжить. Відійшовши від лікарні на більш-менш безпечну

відстань та заховавшись за найближчим рогом вулиці, Ден витяг телефон. «Ще б дізнатись де ж це я і було б взагалі супер», – подумав, відкриваючи мапу. Трохи помудрувавши, він нарешті зміг прокласти маршрут до свого літнього будиночку. «Дев'ять і сім кілометрів?! Куди це мене завезли?! Добре, що хоч не двадцять, бо я би здох по дорозі...»

Лаючись і картаючи себе за те, що дуже рідко ходив пішки, Ден рушив маршрутом, дуже сподіваючись, що телефон протримається. Ліхтарик він не вмикав. По-перше, він і в темряві непогано орієнтувався, по-друге, телефон й без того був неприпустимо розряджений, Ден ніколи не опускав позначку нижче від 50%. А по-третє, світло легко його видасть.

Ніч була доволі холодною, але не такою, як та, коли він малював до світанку. Небо було повністю затягнуте коврою дощових хмар, крізь які зовсім не видно було зірок, тільки місяць іноді вислизав, трохи світив і знову зникав. Сирість пробиралася під куртку, залазила під шкіру.

Надворі не було нікого. Зрідка повз нього проїжджали машини. Тиша. Було чутно кожен звук, навіть власне дихання. Іноді трохи мрячило, але не довго, ніби вода боялася впасти на землю з такої висоти. Ден помітив, що у деяких вікнах все ще горіло світло. Десь кричали коти, б'ючись за територію. Йшов. Кожен крок глухо відлунював від мокрого асфальту. Цікаво, як зараз виглядає ота просіка, де він дивом не застряг? Мабуть не дуже...

Ден іноді піддивлявся дорогу на екрані й не менш пильно слідкував за рівнем заряду. 16% Повинно вистачити.

А гарно було вночі ходити. Дену вже навіть здавалось, що він просто вийшов гуляти, а не втік з лікарні. Зараз все виглядало по-іншому. У хлопця навіть з'явилося натхнення і він вже бачив купу рішень до різних замовлень, зокрема до тих ілюстрацій, які він малював перед зустріччю з Духом. Але цієї ночі його метою було дістатись дому, знайти ключі від машини, з'їсти чогось смачного і завалитися спати. Завтра вдень він повинен знову наздоганяти втрачений час, що було не так вже й легко.

Дорога тривала довше, ніж він очікував. Телефон все ж таки не витримав цього навантаження і вимкнувся, коли вже Ден майже дістався знайомих місць і вже міг цілком орієнтуватись без карти. Цей шматочок шляху хлопець минув доволі швидко, бо, як то кажуть, найкоротший шлях – це той, який ти знаєш.

Коли Ден нарешті доповз до будиночку в нього страшенно гуділи ноги, ніби під шкірою був цілий рій бджіл. Але коли він побачив, що його красуня «Кемрі» все на тому ж місці під дашком, він посміхнувся, як дитина й полегшено зітхнув. Ввалившись в хату, хлопець одразу ж скинув кросівки, на які боляче було дивитись і босяка почовгав до дивану. Не знімаючи куртки, Ден впав на нього, як повалене дерево і відчув, наскільки ж сильно боліли ноги. Спочатку він думав, що трохи полежить і поставить телефон на зарядку, але в нього взагалі не залишилось сил. Укрившись пледом, який завжди тут лежав, хлопець заснув.

***

Ден дивився збоку на якогось чоловіка, що стояв біля дерева. А потім він почав бачити світ його очима. Чоловік щось робив і тут біля нього з'явився Дух. Той кинувся тікати, але примара розвіялась, ніби чорний дим і матеріалізувалась за два кроки від нього. Чоловік знову змінив напрямок із таким же результатом. Духу це набридло і він штовхнув його до дерева та м'яким рухом приставив до горла довгий витонче-

ний кинджал. Лезо неймовірно красиво сяяло на сонці.

Ден знову спостерігав за цим здалеку й нічого не міг зробити, як глядач фільму.

— Від мене ще нікому не вдалося втекти, – сказав Дух єхидним голосом, злегка схиливши голову набік. В погляді бранця був тваринний переляк, його очі бігали на всі сторони, як у загнаного в пастку звіра. Дух же навпаки був спокійним, можливо навіть трохи збудженим. Вся його постава нагадувала демона, здавалося, що зараз він ось-ось візьме й задушить того рукою або буде довго гратися, після чого легким рухом перетне йому артерію. Але все це було лише уявою.

Дух дістав із-під плащу сферу, продовжуючи тримати вузький кинджал біля горла. Всередині шару почалася справжня буря із чорного диму, попелу та ніби шматків водоростів. Коли все заспокоїлось, куля стала чорною, як крило ворона, а в цій пітьмі плавало щось схоже на пил, на дно опустилися великі важкі частини підводних рослин. Дух аж скривився від цього видовища.

— Знаєш, тебе не просто заберуть, – сказав. – Тебе з'їдять. Заживо.

Він сплюнув на землю. Чоловік вже більше не нагадував людину, радше якусь велику дитину, яка боялася всього на світі й не могла нормально мислити. Дух заховав сферу і ляснув з усієї сили чоловіка в плече. Ден встиг помітити, що його рука світилася сіро-блакитним кольором брудного неба. За мить тіло чоловіка почало обростати настільки густим пухом, що можна було побачити синюватий відтінок на цих білих плямах.

І на цьому моменті він прокинувся. «Треба валити звідси, – перше, про що він подумав. – Але як? Я ж не на джипі, застрягну, не проїхавши й десяти метрів. Хоча сюди теж навряд чи хто зможе дістатися, але все одно, вони ж вже знають де я живу і куди повернувся. Хоча може там вже трохи підсохло...»

Сьогодні Ден встав раніше ніж зазвичай і доволі швидко. Піднявся на другий поверх і нарешті підключив телефон до зарядки. Тут же, на столі, він знайшов ключі від машини і був страшенно тому радий. Планшет теж непогано так розрядився, але все ще тримався. Більш-менш розібравшись з технікою, Ден нарешті привів до ладу й себе. Все ще хвилювався та гарячково думав що ж робити, куди тікати. Чекати, поки дорога висохне? А якщо знову дощі? Пішки? Куди? Варіантів було не багато, і найреальнішим йому видавався перший та й мабуть єдиний. Поки інших ідей у Дена не було, він продовжив працювати над ілюстраціями. Часу дуже бракувало й він міг не вкластися в терміни. Йому дуже хотілося влаштуватися на веранді, але там, як і в лікарні, не було розетки. Звідти, до речі, долинали звуки радіо, яке все ще працювало і створювало хоч якусь атмосферу. Хоча до вух долітали лиш уривки фраз, хлопець звернув увагу, що в ефірі тепер був новий ведучий, який безустанку говорив про епідемію та про «Fluff-32». За ці два дні пух зумів навіть вийти за межі країни, прорідивши населення наче газонокосаркою. Щодня налічувалась неймовірна кількість зареєстрованих випадків та настільки ж фантастична смертність. Підозри Дена щодо зараження частково підтвердились: приймач повідомив, що інкубаційний період цієї зарази становить приблизно один тиждень і після цього він проявляється плямами білого наросту на шкірі. Коли його концентрація досягає певної мітки – мозок генерує галюцинацію, при чому всі люди бачать однакову картинку – Духа зі сферою. Мозок не витримує навантаження і вимикається приблизно на добу. В цей час «Fluff-32» шукає щось, за що він зможе зачепитися. Відбувається боротьба між хворобою та імунітетом, але сам процес протікає не так, як зазвичай. Без складних термінів так не поясниш, але вчені й лікарі неабияк спантеличені такими реакціями організму. Після всього вище сказаного людина отямлювалась або повністю здоровою, або навпаки – обліплена пухом, з відчуттям слабкості та сонливості. Остан-

ні були вже приреченими, а перші ж – абсолютно нормальними і без жодних слідів «Fluff-32». Повторного зараження не відбувається, людина стає абсолютно не вразливою до хвороби і може спокійно перебувати в палаті разом з іншими, в кого є цей вірус. Також вони не є безсимптомними рознощиками, але спостереження тривають і надалі.

Ден не думав, що Дух – це лише галюцинація. Наскільки він знав, вони не бувають такими реалістичними та не передвіщають тобі твою долю й не дають відповіді на запитання... Принаймні так думав, насправді він ніколи з ними не зіштовхувався.

Але ж не може бути такого, щоб всі бачили одне й те саме.

Цікаво, мене вже почали шукати, чи ще ні? Хай там як, а мені треба забиратися звідси одразу ж коли зможу безпечно проїхати. Але ж як мені пробитися через перекритий виїзд?

Йому нічого не залишалось, окрім як чекати.

***

В лікарні все було спокійно. Ніхто навіть нічого й не помітив, життя йшло звичними темпами. До палати, в якій раніше був Ден, час від часу заглядали медсестри, і всі до єдиної були впевнені, що хлопець вийшов до нужника.

Десь о дванадцятій до палати увійшла санітарка, підстаркувата не дуже приємна тітка.

— Ой, а що оцей ось, як йо' там... Невже здох чи шо? Я ж тільки вчора його бачила живого-здорового.

— Гм, він до туалету пішов, – заступився той, хто давав Дену зарядку.

— А-а, тьху ти, – продовжила ще активніше витирати з підлоги візерунок. – Я бачила, як сьогодні вранці виносили кілька тіл. Кого саме не знаю, але народу було багацько. Лячно взагалі, я й сама недавно тільки перехворіла на оцю гидоту. І хоча вумні люди балакають, що вдруге підхопити цю болячку неможливо, я все одно переймаюсь. Прибери ноги.

У чоловіка не було настрою говорити з нею, але жіночка не відставала, весь час щось тараторила й здається взагалі не помічала того, що балакає практично сама з собою.

— В мене кум каже, що від оцього флюфу чи флафу, хай йому грець, захищає часник. Я й'му говорю, що часник тут, ні до чого. А знаєте що треба? Тре' на ніч щодня полоскати ніс і горло теплою підсоленою водою. А ще руки до ліктів та обличчя треба змащувати бальзамом, отим що зірочкою зветься, але тонким шаром, отак от. Жіночка яюсь аж занадто ретельно мила підлогу, але під ліжками ледь діставала старезною дерев'яною шваброю, залишаючи в спокої всіх павуків та монстрів.

— Ось їв він часник, їв... І шо? І все, зжерло його оте паскудство!

— Це не від того залежить, – випалив той і одразу ж пошкодував про це.

— Як це так не від того? – Вона аж припинила знищувати підлогу. – А від чого ж тоді по-твоєму воно залежить, га?

– Від того, яка у вас карма...

— Шо? Яка ше карма? Ото понавивчаються різних вумних слівців і давай ними кида-тись на всі боки, озадачувати всіх підряд!

— На карму впливають всі наші рішення та дії...

— Не мели дурниць! – Знову перервала його. – Оцей пух атакує тих, хто не дотримується карантину й ніяк не захищається, і все тут.

Далі вона почала наводити силу-силенну доводів та гіпотез, до яких явно не могли

додуматися вчені, але чоловік цього вже не слухав. Йому було цікаво, як там той навіжений фрілансер, дістався дому? Що робить? Напевно ці фрілансери усі такі, в них там дах зовсім улітає від цього відлюдного способу життя.

***

Ден знову мусив піти до магазину. Коли йому вдалося продертися крізь оте болото виявилось, ота крамничка, до якої він нещодавно бігав, зачинилася. Взагалі. Хлопець дістав телефон та відкрив карту. Як він і очікував – найближчий продукто-вий був десь за два кілометри звідси. Що ж, вибору все одно немає, а ходити він вже навчився.

Коли Ден йшов, вулиці були такі само порожні, як і вночі. Багато будинків були покинуті, більшість вже давно стоїть занехаяні та вже розвалюються на друски, але були кинуті нещодавно. На це вказували такі речі, як білизна, яку повісили сохнути так давно, що вона вже покрилась пилом, а деяку навіть прикрасили пролітаючі повз птахи. Собаки скавчали за парканами, деякі відчайдушно вили. Іноді можна було побачити що відбувається на самому подвір'ї. Вражали речі, кинуті посеред роботи. Тут лежала пилка поруч з надпиляним деревом. Там в землю була увіткнута лопата, поруч була розсада, частину з якої не встигли пересадити. А ось там взагалі клали плитку і залишили цемент у якійсь ніші напризволяще. Дена лякало те, що за всю дорогу він бачив лише трьох людей – одного на дворі, двоє йшли йому назустріч. До голови вже почали закрадатися підступні думки, що й цей магазин буде зачинено, але ні, на щастя цей працював, як і раніше.

Всередині було простіше, ніж там та навіть якимось приємніше. Продавчиня теж була привітною і не відлякувала покупців.

— А куди всі поділися? Ніби апокаліпсис настав.

— Та епідемія ж в селі, майже всіх увозять швидкі. Це жах, це просто якийсь жах. Я й сама перехворіла цим, але вдома, все одно ліків від цього нема.

— Це дійсно жахливо.

— Ви щось будете брати?

— Так, дайте мені будь ласка пакунок макаронів, без різниці яких, пачку рису та он тих сосисок. А, ще кетчуп. І гумку. М'ятну.

Дівчина почала збирати все, що він замовив.

— Як гадаєте, коли скасують карантин? Або хоча б відкриють виїзд...

— Та звідки ж мені знати. Зараз епідемія тільки набирає обертів, воно шириться всім світом, як вибухова хвиля.

— Саме це мене й лякає. Із такою швидкістю я можу взагалі без клієнтів залишитись...

— Ми всі зараз можемо залишитись без роботи. Я не знаю, скільки ще потягне цей магазинчик, якщо клієнтів не буде. Пакет потрібен?

— Ні, дякую.

Ден розплатився карткою і склав усі речі до наплічника.

Пустинна вулиця зустріла його порожнечей. Здавалося, що ось-ось із-за повороту вилетить перекотиполе. Ден пришвидшив крок, йому хотілося скоріше опинитися вдома.

***

Дощі не припинялись. Про Дена вже й взагалі забули, бо було не до того. Медперсонал і сам вже був заражений, видужала, на жаль, тільки половина. Становище було жахливим.

За кілька днів — рекордний для нього час – Ден завершив ілюстрації та надіслав клієнту, отримавши нагороду за свої старання. За кілька тижнів із замовленнями теж стало туго. Зараз людей більше цікавили продукти, ліки та такі прості речі, як зубна паста, щітка, пральний порошок, шампунь, мило і все таке інше. Щоб хоч якось вижити, Дену доводилося заощаджувати та забути про поїздки на машині, яких йому так не вистачало. Щоб впіймати натхнення, він став частіше бродити вздовж річки. У хлопця навіть з'явився вільний час, який він використав, малюючи невеличкі акварельні етюди природи. Після планшету трохи незвично було тримати в руках пензлика, але все одно було приємно. Малювання на замовлення – це одне, і зовсім інше – малювати для душі. Там ти був в усьому обмежений, а тут ти міг творити що завгодно.

Вечорами Ден пив чай, виконував ті рідкісні замовлення та незмінно слухав приймач. За весь цей час, як і прогнозувалось, «Fluff-32» поширився на всіх континентах. Із кожним днем жахлива статистика все зростала, а світова економіка все падала й падала. Важко було навіть уявити які збитки несли держави...

За місяць стало й зовсім туго. Село стало порожнім, хоча тут завжди було мало народу. Ден вже почав задумуватись над тим, щоб знайти собі ще одну роботу, аби не пропасти, але він знав, що в селі щось нормальне навряд чи можна знайти.

Одного вечора Ден випадково прочитав, що в'їзди й виїзди тепер відкрито і що епідемія тут ніби вже закінчилась. Хлопець так довго чекав на це, але тепер, коли вже прийшло літо й він вже навіть встиг пропливтися річкою, йому стало шкода. Було таке відчуття, ніби закінчилась відпустка. Втім він цілком міг би тут залишитись, якби в нього був попередній об'єм замовлень.

Коли Ден улігся спати, він довго не міг заснути, все дивився зі свого місця у відчинене навстіж вікно і подумки прощався із цим казковим місцем.

Наступного дня він зібрав усі свої речі, захочав старезне радіо на горище, мало не переламавши собі ноги та прибрав туди все, що можна було. Перед тим, як він вимкнув приймач, диктор ще встиг розповісти, що в усьому світі почав ширитися новий вид метеликів із темно-блакитними крилами, прикрашеними чорними жилками. Це був різновид вітрільників, який вчені назвали Синя Примара.

Перш ніж залишити це місце, де природа була ще незаймана, Ден захотів ще раз пропливтися наостанок та прийняти душ. Вода була трохи прохолодною, але коли кого це зупиняло? Поганявши рибок та помісивши водорості, хлопець пронісся з шаленою швидкістю з одного місця до іншого й видерся на берег. Потім попрямував до літнього будиночку в одних плавках і закрився у ванній.

Закінчивши із водними процедурами, Ден одягнувся, вийшов із хати, зачинив все, що тільки зачинялося і пішов до машини, тягнучи в руці невеличку валіжку, а на спині – звичайний чорний рюкзак. «Кемрі» зустріла його поглядом своїх котячих фар. Хлопець закинув торбу до багажнику, а наплічник посадовив на пасажирське місце, поруч з водієм. Коли закрив двері, побачив на сріблястому капоті маленького синього метелика позаземної краси. Він кілька разів розкрив та склав свої ніжні крильця із чорними прожилками, ніби хизуючись своєю незвичайністю. Ден хотів його сфотографувати, але коли потягся за смартфоном – метелик полетів геть, не бажаючи, щоб йому влаштували фотосесію. Хлопець завів двигун та пішов відкривати ворота. «Тойота» тихо рикнула і нарешті вибралась на свободу. Коли він вийшов, зачинив ворота і знову повернувся до салону, срібляста «Кемрі» м'яко рушила з місця і поїхала

вперед, долаючи величезні горби та ями, чухаючи травною пузо. Машинка видерлась на рівний асфальт, прискорилась і заричала, як справжній звір.

Вони обидва знову рухались вперед, потопаючи у променях сонця, яке вже падало на землю й розфарбовувало небо яскравими теплими акварельними кольорами.

ПІСЛЯМОВА

Пандемія завершилась за півроку. Популяція Землі зменшилась принаймні вдвічі. Після цього виснажена планета почала нарешті очищуватись та потроху оживати. Те, що люди називали «глобальними проблемами» відновилося саме собою, варто було тільки зупинити більшість людської діяльності: фабрики, машини, продукування сміття, електростанції, які працюють на повну потужність і спалюють вугілля, зупинилась вирубка лісів, вилов риби та відстріл диких тварин. Саме завдяки Духу стало більше звірів, навіть виникли деякі нові види, повітря й води змогли очиститися, хоча ще й не повністю...

Уповільнився ритм життя, часом здавалося, що навіть сама земна куля стала обертатись повільніше. Змінилися людські цінності, а все сміття повністю перероблювалось без шкоди для екології. Змінилися навіть стандартні поняття краси: значно згорнула свої обсяги так звана індустрія краси, почала цінуватись природність обличчя та тіла. Всі ті сфери діяльності, які зрештою й не потрібні були, теж самі собою зникли, а люди перепрофілювалися на інші, більш корисні професії.

Все стало таким, яким в ідеалі й повинно було бути. Дух дав людям зрозуміти, що треба щось змінювати, дав їм шанс, яким вони й скористались. Земля може легко обійтись без людини, ми не господарі всесвіту і варто про це пам'ятати.